

ИСТИНА О СРЕБРЕНИЦИ

...Припадници Војске Републике Српске нису починили геноцид над муслиманима у Сребреници јула 1995. године и за ову тврдњу спреман сам да заложим читаву своју педесетогодишњу професионалну каријеру - тврди др Милан Булајић, председник Фонда за истраживање геноцида.

Поводом предстојећег међународног скупа (од 10. до 14. јула ове године), који ће бити одржан у Сребреници, др Булајић каже да високи представник за Босну и Херцеговину Педи Ешдаун и председник Института за ратне злочине у БиХ др Смаил Чекић желе да, по сваку цену, уплету и науку у покушају да докажу да је Војска Српске извршила геноцид у Сребреници.

После вишегодишњег, темељног истраживања догађаја у овом граду, др Булајић овако види ситуацију. Генералштаб муслиманске армије издао је наредбу 28. муслиманској дивизији у Сребреници да изведе диверзантске акције изван „демилитаризоване зоне” ради „растерећења сарајевског ратишта”. Иако је Ратно председништво Сребренице било одлучно против ових провокација, непосредно уочи најада на Сребреницу јуна 1995. године изведене су многобројне диверзантске акције на подручје Српске када је **потпуно уништено село Вишњица. Војска Републике Српске увучена је у клопку.**

Генерал Ратко Младић, преко Унпрофора, позвао је муслиманску војску затечену у „демилитаризованој зони” да положи оружје, уз гаранцију третмана заробљеника на основу женевских конвенција, под контролом УН-а. Међутим, муслимански Генералштаб је тај предлог одбио, али су муслиманске жене, деца и стари упућени Србима у базу Унпрофора у Поточаре.

Истовремено, наоружана колона муслимана кренула је из Шушањара кроз српску територију према Тузли. У тој акцији изгинуо је највећи број муслиманских војника, а да им притом, у тој погубљеној операцији, муслимански 2. корпус из Тузле није пружио никакву војну подршку.

Да су муслимани из Сребренице свесно жртвовани показује и чињеница да је, уочи провоцираног напада на Војску Српске, повучен командант 28. дивизије бришдир Насер Орић са око 20 главних официра. Документа говоре да муслиманска војска уопште није имала план одбране Сребренице и да је Војска РС заузела овај град са веома малим снагама (200 војника и два-три тенка).

Стварни циљ био је стварање ситуације да НАТО, без одобрења Савета безбедности УН, може бомбардовати српске положаје и од светске јавности прикрити етничко чишћење Срба из Републике Српске Крајине, уз непосредну помоћ САД и НАТО, почетком августа исте године.

Према речима нашег саговорника, до данас није утврђено колико је муслимана убијено. - Ако су муслиманске власти заиста желеле да утврде број жртава, могле су 1996. године да организују попис становништва и упореде га са оним из 1991. године, али то није урађено јер би се то пописом тачно утврдило. То није урађено ни 2001. године, иако је попис обавезан на сваких десет година, јер би се тако утврдило колико је Срба убијено у Сарајеву и Сребреници.

Тако да Босна и Херцеговина остала једина земља у региону која није обавила обавезан попис становништва. Можда се није желела истина која би показала геноцид у 192 српска села у регији Сребренице и којом би се видело да је број Срба несталих и убијених у Сарајеву већи него муслимана у сребреници. Зато тврдим да геноцида у Сребреници није било. Било је ратних злочина на обе стране, али је потребно тачно утврдити ко их је чинио, као и број жртава за све националности и вероисповести, именом и презименом - тврди Булајић.

Он каже да је још пре годину дана предлагао да се међународни скуп о овој теми одржи у нашој земљи и да ми позовемо Ешдауна, Чекића и друге међународне званичнике, али је Државна комисија РС за Сребреницу одговорила да је предлог упутила Влади Српске и све се на томе завршило.

Посебно желим да укажем и на следеће опасне чињенице. Муслиманска БиХ је тужила Србију Међународном суду правде за геноцид у Босни и захтева одштету између 200 и 300 милијарди долара. После те тужбе, са групом међународних правника, израдили смо једну квалитетну противтужбу о злочинима муслимана над Србима. Међутим, једна од првих ствари после 5. октобра 2000. године коју је урадила **Влада СРЈ било је повлачење противтужбе, иако је тужба БиХ остала! Такађе, и Хрватска је тужла Србију за злочин геноцида у овој земљи, али наша држава није тужла Хрватску за Јасеновац, „Бљесак“, „Олују“... – наводи Булајић.**

Према његовим речима, у овој причи актуелна Влада Републике Српске има веома чудну улогу. Наиме, у рад Државне комисије Владе Српске укључен је др Смаил Чекић, али не и др Милан Булајић и угледни стручњаци које је он предложио - професор др Србољуб Живановић (Лондон), Ђорђе Богданић и др Филип Корвин (Њујорк). Др Чекић, у име Комисије Владе РС, потписује прелиминарни извештај - оптужницу од 12. априла прошле године о наводној опструкцији Генералштаба ВРС и МУП-а да се истина о Сребреници открије.

Петнаестог октобра исте године појављује се коначан извештај Комисије Владе Српске којег нема у јавности. „Када је Карла дел Понте пред Саветом безбедности УН и Саветом НАТО тврдила да су Срби у том извештају признали да је Војска РС убила 7.800 муслимана, али да тог броја у извештају уопште нема, јер се Комисија није бавила жртвама него несталим особама, и када су муслимани потврдили да извештај није у целини објављен, закључио сам да „геноцид над муслиманима” у Сребреници треба уврстити у систем неистина”, закључује др Милан Булајић.

Војска РС није имала оперативни план заузимања „заштићене зоне УН“ Сребренице у јулу 1995. године. Операција „Криваја 95” на Сребреницу била је изнуђена, јер ово место није било демилитаризовано, како је одређено Резолуцијом Савета безбедности UN 819/93 и Споразумом о демилитаризацији од 17. априла 1993. године генерала Ратка Младића и Сафета Халиловића, под покровитељством генерала *Erika Vahkgrena*. Сребреница је постала центар терористичке активнрсти - цихада 28. муслиманске дивизије, под командом Насера Орића, уз учешће муцахедина (за шта постоје документи и видео-снимци). Уништена су 142 српска села, становништво је протерано, а куће спаљене. Забележени су и многи случајеви одсецања глава, обрезивања тек рођених беба, а нападали су углавном на велике православне празнике - Петровдан и Божић 1993. године - истиче Милан Булајић.

На званичном састанку, у присуству Унпрофора, генерал Младић је понудио муслиманском становништву да остане у Сребреници или напусти град и оде где жели. Ратно председништво града тражило је евакуацију становништва, а убрзо, **16 јула, Републички Штаб БиХ саопштио је да је 22.853 муслиманских житеља из Сребренице прихваћено на подручју тuzланско-подрињског кантона. У Декларацији коју су дан касније потписали представници Војске РС, муслимана и Умпрофора констатовано је да је евакуација урађена у складу са Женевском конвенцијом. Дакле, да је геноцида било, односно да је постојала намјера, жене, деца и старци били би главна мета”, објашњава доктор Милан Булајић.**